

De terugkeer van de healers

De terugkeer van de healers

Deel 1 uit de serie
Het verhaal van duizend levens

Aowa Joy

<https://www.houseofjoy.online/>

Schrijver: Aowa Joy

Coverontwerp: Aowa Joy

ISBN: 9789465209142

De terugkeer van de healers, volledig herziene druk

© 2025-Aowa Joy, This work is openly licensed via Common Creatives *BY-SA 4.0* <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Wat is schoonheid anders dan het klinken van Yeshana, het Lied van de Ziel?

Aowa Joy

Introductie

Je staat op het punt een verhaal te lezen dat ik als waargebeurd heb ervaren. Ooit, voordat ik aan dit leven op Aarde begon, heb ik afgesproken om in deze tijd van ongekend grote veranderingen te leven en er ook verslag van te doen. Ik was niet de enige die verslag zou doen, we zijn met ongeveer veertig zielen die dit hebben afgesproken. Niet iedereen zal er over schrijven, maar andere vormen van vertellen vinden. Dit was niet de enige groep waarmee ik naar de Aarde kwam, ik kwam ook als een van de Shaumbra¹, een groep van ongeveer 300.000 zielen en verliet deze groep ook weer.

Lang was ik mij niet bewust van de afspraak om verslag te doen, tot ik in korte tijd twee signalen kreeg en een jaar later nog een. Het eerste signaal kwam van White Bull die luid en duidelijk tegen mij zei: 'schrijf je verhaal, dan zul je jezelf beter begrijpen en misschien hebben anderen er ook nog iets aan.' Het tweede signaal kwam in de vorm van een tik op mijn schouder van Tithua, een bijna onzichtbaar wezen, die vertelde dat wij allebei storytellers waren. Over signaal nummer drie lees je in dit verhaal. Na verloop van tijd kwam ik te weten dat er nog een wezen was dat deel uitmaakt van dezelfde ziel, en dat dit wezen als een van de eersten miljoenen jaren geleden naar de Aarde was gekomen, toen de Aarde nog een kale rots was, een donkere en koude plek, verstoken van leven. Dit deel van onze ziel verliet ooit vrijwillig haar engelenfamilie ver van de Aarde om contact te maken met andere levende wezens, en arriveerde met nog een aantal net nadat Gaia op Aarde was aangekomen om deze kale rots met haar energie te bezielen.

De reden voor actie was dat energie steeds meer leek te vertragen, waardoor de angst groeide dat het leven zou verdwijnen. En omdat er geen contact meer was met andere volken, was er ook geen informatie over wat te doen om het tij te keren. De groeiende angst veroorzaakte op een gegeven moment oorlogen in het hele universum, oorlogen die in deze tijd bekend staan als de galactische oorlogen of sterrenoorlogen. Als een van de leiders van haar engelenfamilie ging dit wezen op zoek naar wat er aan de hand was en hoe het probleem kon worden opgelost. Wat haar al snel duidelijk werd, was dat haar engelenfamilie niet de enige engelenfamilie was waar alles vertraagde, het bleek een probleem te zijn voor iedereen die ze ontmoette. Er werd gezamenlijk een plan gemaakt, en leven op Aarde creëren bleek deel uit te maken van het plan.

Nu, in deze tijd van ongekende veranderingen en grote turbulentie, kwam Tithua vanuit de toekomst naar me toe en het enige dat ik over haar weet is dat ze er niet erg menselijk uitziet, eerder als een elf. Ik had overigens niet meteen door dat ze uit de toekomst kwam, dat duurde even. Zij en White Bull waren het dus die mij hielpen herinneren aan mijn afspraak om verslag te doen. Uiteindelijk was het de opgestegen meester Kuthumi die mij een flinke zet gaf om niet langer te wachten en dit verhaal in het jaar 2024 te publiceren. 'Get it out!' zei hij op een gegeven moment, 'many people will benefit from it, and this time your life's work will not be destroyed.' Ooit in een van mijn laatste Atlantische levens moest ik mijn levenswerk vernietigen en die angst heeft mijn ziel al die jaren megedragen tot het tijd werd om het op te lossen. Ook dit deel van het verhaal vind je terug in dit boek.

Hoe het zo kwam dat het ene na het andere vorige leven zich begonnen te roeren, word je vanzelf duidelijk wanneer je dit verhaal leest.

Ondertussen leid ik een ogenschijnlijk gewoon leven als vrouw, al is niets minder waar. Waarom? Omdat dit leven mijn laatste leven op Aarde is, en dat maakt dat het een tamelijk ongewoon leven is, waarin op een gegeven moment de meester, de door alle levens heen verworven wijsheid, het roer heeft overgenomen en mij paden opleidde die ik niet voor mogelijk hield. Vervolgens bleek ook de meester het stokje over te moeten dragen en wel aan mijn Ik Ben Dat Ik Ben, mijn divinity². Breek je hoofd er niet over hoe dat allemaal kan want je leest het wel. Al lezend zal je veel duidelijk worden, waarschijnlijk ook over je eigen leven.

Ik hoop je te inspireren, te informeren en je af en toe een kreet van herkenning te horen slaken. Bovenal hoop ik dat je tot het inzicht komt dat je niet alleen bent en ook niet gek! En... ik beloof je om het verhaal zo licht, luchtig en humoristisch mogelijk te vertellen. Klaar? Laten we er dan in duiken!

¹Shaumbra is de naam van een groep zielen met een missie.

Prelude

Heel, heel lang geleden was er een beschaving die we nu Atlantis noemen. Atlantis besloeg een groot gebied dat voor een deel tussen Cuba en Mexico lag en zich zowel in de richting van de Middellandse zee als in de richting Groenland en de Noordpool uitstrekte. Het klimaat was aangenaam warm. Atlantis bestond meer dan honderdvijftigduizend jaar.

Het leven in Atlantis draaide om de gemeenschap waarin werk centraal stond, het individu was van ondergeschikt belang. Een privéleven zoals wij dat nu kennen was er nauwelijks, ook geen achturige werkdagen. Mensen aten en sliepen vaak op hun werkplek en gingen af en toe naar huis voor ontspanning. Er was geen ruimte voor soevereiniteit.

De eerste periode was idyllisch, maar naarmate de behoefte groeide om controle uit te oefenen over de mensen die er woonden, veranderde de samenleving.

Er ontstond op een gegeven moment namelijk het idee om meer conformiteit onder de mensen te creëren, zowel fysiek als mentaal. Waarom? Om de verschillen te nivelleren, want die waren enorm: de een was bijvoorbeeld drie meter lang, de ander amper vijftig centimeter of nog minder. Ook mentaal waren de verschillen groot. Om dat laatste te veranderen en meer mentale overeenstemming te creëren, werden speciale hoofdbanden ontworpen. De hoofdbanden bevatten sterk geladen kristallen die het bewustzijn van de drager beïnvloedden en er programma's in aanbrachten. Hierdoor nam het contact met de ziel en daarmee de intuïtie af en nam dat van de mind¹ toe. Het

idee om meer conformiteit te creëren ontstond met de beste bedoelingen, maar uiteindelijk ging dit alles ten koste van de onderlinge harmonie en raakte Atlantis steeds meer uit balans.

De uiteindelijke ondergang van Atlantis werd door een paar zeer bewuste Atlantiërs veroorzaakt, zij trokken simpelweg de stekker eruit, wat leidde tot enorme branden, vloedgolven en overstromingen waardoor Atlantis zonk. Vlak daarvoor werd er nog een ongekend grote maatregel getroffen namelijk het afsluiten van de Aarde voor buitenaardse interventie, dat als doel had om de zeer geavanceerde technologieën van Atlantis te confisqueren. Als de interventie was geslaagd zou de kennis en kunde van de Atlantiërs tot enorme ellende voor de mensheid en anderen hebben geleid. Het afsluiten van de Aarde heeft wat de sluier wordt genoemd, gecreëerd. Onder invloed van het groeiend bewustzijn op Aarde is op 22 maart 2023 een opening ontstaan in deze sluier. Deze opening brengt Nieuw Licht naar de Aarde.

In de tempels van Tiën, deel van Atlantis en gelokaliseerd waar nu ongeveer de Bermuda driehoek is, verzamelden zich in de loop van de geschiedenis een groep Shaumbra. Deze groep mensen kreeg op een gegeven moment visioenen en zag wat er in zowel de nabije als de verre toekomst zou gaan gebeuren als gevolg van ingrepen zoals de hoofdbanden en de genetische manipulaties, en besloot dat ze met hun bewustzijn er invloed op uit zouden gaan oefenen. Hoe? Door hun licht, het zogenaamde Christusbewustzijn, te laten schijnen. De leden van de groep Shaumbra, bouwden een enorm vuur dat jarenlang brandde, en droomden al die tijd over hoe te voorkomen dat mensen in de verre toekomst hun menselijkheid zouden verliezen en volledig onder invloed zouden komen van technologie zonder verbinding met de ziel en het grotere bewustzijn. De droom

werd zo sterk dat hij in een code veranderde, die vervolgens onderdeel werd van de energie van de zielen van Shaumbra en van andere, kleinere groepen.

Veel Shaumbra stemden ermee in om aanwezig te zijn in de tijd van Jeshua - ten onrechte ook wel Jezus genoemd - drager van het Christusbewustzijn – en in deze tijd van enorme groei in technologische mogelijkheden, de aanwezigheid van kunstmatige intelligentie en sociale onrust en klimaatveranderingen. De code leidde hen naar deze tijden.

Na de ineenstorting van Atlantis werd de Aarde aan het oppervlak onleefbaar. Een kleine groep Atlantiërs verzamelden zich in Wales, een andere in de Himalaya's. Andere groepen overlevenden gingen ondergronds en leefden daar eeuwenlang, totdat het licht van de kristallen die onder de grond aanwezig waren te sterk afnam om er nog langer te kunnen leven en kwamen naar het oppervlak van de Aarde.

Laat ik je nu eerst meenemen naar het jaar 2007, een jaar waarin ik als mens uit mijn veel te krappe jas stapte en de gebaande paden verliet.

Hoofdstuk 1

De weg naar mijn voeten kwijt

‘Mag ik je glas nog een keer volschenken?’ vraagt een van de begeleiders. Ik schud mijn hoofd, ‘even wachten, alsjeblieft,’ breng ik nog net uit. Ik voel mijn hoofd licht worden en een golf misselijkheid opkomen. Ik doe mijn ogen dicht, tegelijkertijd verschijnen er witte en blauwe bollen. Van alle kanten komen ze vanuit het duister op me af. Ik raak de grip kwijt en word bang. Ik kijk naar de bollen, bellen en kleuren en laat me uiteindelijk meevoeren; dit is niet meer te stoppen. Een kort ogenblik kijk ik naar de geruststellende aanwezigheid van de begeleiders en sluit mijn ogen weer. De witte en blauwe kleuren veranderen al snel in een ware regenboog. Omringd door een caleidoscoop van al deze kleuren, zweef ik naar een circusachtige omgeving, waar niet alleen bollen en bellen, maar ook achtbanen en ladders rondcirkelen. Ik zie tussen alles door clownachtige types vliegen, die zich de Dwazen noemen, weet ik zomaar. Moeiteloos bewegen ze samen met al die buitelandse bollen, bellen, cirkels en ladders. De Dwazen lijken me ineens in de gaten te krijgen en komen al snel dichterbij. Voor ik het weet, buitel ik samen met ze verder, steeds dieper het universum in.

Een van de Dwazen kijkt me aan en laat me woordloos weten dat dit het leven is dat voor mij is bestemd; dat het van groot belang is hiervoor te kiezen. Een gevoel van blijdschap welt op en ik laat mij verder meeslepen door deze aanstekelijk vrolijke figuren. Eenmaal hoog in het circus - dat zonder einde lijkt te zijn en ergens in het universum zweeft - realiseer ik mij plotseling dat ik mijn benen en voeten niet meer voel. Ik stop met

buitelen en kijk naar beneden. Daar ver onder me bungelen mijn benen, ze zien eruit alsof ze van een lappenpop zijn. Ik weet dat die benen en voeten van mij zijn, maar ik voel het niet. Ik kijk er opnieuw naar en weet niet hoe ik bij mijn voeten moet komen. Al starend naar beneden probeer ik te bedenken hoe het zit, waarom ik mijn voeten niet voel en wat ik moet doen om ze weer bij me te laten horen. Er zit een groot gat, of eigenlijk helemaal niets tussen mijn hoofd en mijn voeten. Ik probeer vanaf mijn hoofd de weg te vinden die naar mijn voeten loopt. Het lijkt wel een doolhof waar ik volledig de weg in ben kwijt geraakt. Dit is absurd. Belachelijk! Daar hang ik dan ergens in het universum en kan de weg naar mijn voeten niet meer vinden! Ik krijg een enorme lachbui en al gierend van het lachen hoor ik ineens een mannenstem.

Tja,' zegt de stem, 'hoe kom je nu bij je voeten?'

'Zeg het maar,' reageer ik direct.

'Je bent in conflict met onze energie, de mannelijke energie, zowel in jezelf als in de buitenwereld. Soms zet je er in de buitenwereld te veel van in en soms te weinig. In contact met ons, mannen, doe je hetzelfde. Zo is het moeilijk voor ons om je echt te leren kennen. Ga je werkelijk een verbinding aan, zowel innerlijk als in de buitenwereld, dan vind je heelheid. Je gebruikt je seksuele energie, je aantrekkingskracht, om de controle over ons te houden. Je leidt daarmee de aandacht af van waar het werkelijk om gaat. Dat is niet de weg.'

'Hoe moet het dan?'

Het lijkt me beter om niet met hem in discussie te gaan, daarvoor is de tijd te kostbaar en bovendien de discussie ook niet zo de moeite waard, als de informatie die ik heel graag van hem wil krijgen. Ik voel dat ik niet veel tijd heb om vragen te stellen; deze man is maar heel even beschikbaar is. Hij gaat verder.

‘Je hebt er wel een man voor nodig. Een man waarmee je een goddelijke verbinding aangaat, een man die jou werkelijk kan bereiken, die jouw energie in zich op wil en durft te nemen, een man die weet wat het is om man te zijn. Dat zal maken dat je heelheid vindt, dan vind je als vanzelf de weg naar je voeten terug.’

Dan is hij verdwenen. Ik vang nog net een glimp op van zijn uiterlijk. Het is een prachtige, bruin getinte man met lange donkere haren en een indrukwekkende uitstraling. Hij lijkt wel een indiaan. Hij straalt bovendien zoveel autoriteit uit dat hij alle mannen lijkt te vertegenwoordigen. Ik ben diep onder de indruk en blijf verbijsterd achter. Want wat hij me laat weten is toch precies wat ik al heel lang wil, een echte diepe liefdesrelatie? Zo één waar één plus één drie is in plaats van twee. Zoals deze man het laat zien, ben ik niet op de goede weg. Voordat ik daar verder over kan nadenken word ik weer meegesleurd en uitgenodigd te spelen. Al buiteland door het universum maak ik me niet meer druk over mijn voeten en de man. Een van de Dwazen komt op me afgevlogen en reikt me een jas aan. Het is een schitterende jas, gemaakt van buffelhuid maar desondanks ongelooflijk soepel. De binnenkant is fluweelachtig maar nog zachter en dieprood. De Dwaas houdt mij de jas voor, ik glip er in en vlieg met jas en al verder. Ineens is de indiaan er weer. Hij zegt niets, maar schuift Bas, mijn ex-geliefde, voor mijn neus. Ik kan mijn ogen niet geloven. Niet Bas, alsjeblieft. De scherpe kantjes van de pijn van dat wat er tussen hem en mij is gebeurd, nu twee maanden geleden, zijn er net af.

‘Je vergist je, meneer de indiaan,’ roep ik, ‘haal die man maar weer weg.’

De indiaan is nergens meer te bekennen. Ondanks de opnieuw opflitsende pijn schiet er ook een gevoel van schaamte door me heen, want ik liet me ontzettend gaan. De manier

waarop ik van Bas afscheid nam verdiende in de verste verte niet de schoonheidsprijs. Misschien bedoelde de indiaan dat? Eerst in orde maken wat ik heb bedorven, anders ben ik een echte diepe liefdesrelatie niet waardig, zoiets? Ik merk dat ik akelig nuchter word en roep zachtjes één van de begeleiders om mij nu wel een nieuw glas ayahuasca¹ in te schenken. Ik drink het glas snel leeg, want als ik ga proeven lukt het me niet meer de intens bittere thee op te drinken. Al snel komen er nieuwe beelden. Maar daarmee verschijnt Bas opnieuw.

‘Wel verdorie,’ roep ik, ‘kan deze onzin alsjeblieft ophouden?’

In plaats van één Bas zijn er plotseling wel tien Bassen om me heen. Ik kijk van de ene naar de andere en ineens is daar het weten dat mijn gevoel van liefde voor hem oprecht was, dat ik die liefde had moeten eren. Ik was zelf verantwoordelijk voor de leugen tegen deze liefde. Is die liefde wel voorbij? Houd ik mezelf voor de gek? Nee, vast niet. Ik was zo opgelucht nadat ik hem had toegeschreeuwd dat ik hem nooit meer wilde zien, nee, ik houd mezelf niet voor de gek. Ondertussen blijven alle Bassen om me heen cirkelen alsof ze nog iets te zeggen hebben. Maar ik vind het genoeg geweest en probeer ze opzij te schuiven.

‘Ga weg jullie, ik ben hier voor heel andere dingen. Ik ben hier om mijn bezieling terug te vinden.’ Met een schok realiseer ik me dat het precies is wat me wordt getoond. Ik ben de weg naar mijn voeten kwijt; mijn bezieling ligt in heelheid en de verbinding is verbroken.

Ayahuasca blijkt me regelrecht naar mijn eigen waarheid te voeren. Wat ik ook doe, één Bas houdt me de rest van de tijd gezelschap en volgt me als mijn eigen schaduw. Na een aantal pogingen om hem van mijn netvlies te krijgen, geef ik het op. Opeens zie ik mezelf druk bezig met mijn werk, met het regelen van onbenulligheden en met mij zorgen maken om mijn kinderen, al zijn ze alle drie volwassen. Ik lijk constant controle

te willen houden over alles wat er gebeurt en wat ik doe. Vanaf de plek waar ik mij bevind – wie is die ik eigenlijk? – kijk ik naar de andere ik en weet ik dat het totaal onbelangrijk is wat die persoon, die ik daar ben, doet. De echte ik is degene die kijkt naar de andere ik. ‘Hou op,’ roept de echte ik. Ik zie dat ze het nooit goed genoeg vindt wat ze doet, zoals ze zichzelf nooit goed genoeg vindt. Bovenal zie ik hoe uitgeput en hoe ziek die vrouw daar is. Een enorm gevoel van liefde en mededogen stroomt naar binnen. Ik begin hard te huilen, het doet me zoveel pijn om te zien wat daar met mij gebeurt. Die vrouw daar is oprecht, haar twijfels zijn onnodig, die vrouw is bovendien niet bedoeld om te doen wat ze doet. Ze is één van de Dwazen, ze moet spelen, weet ze dat dan niet? ‘Hou op,’ schreeuw ik opnieuw van binnen. ‘Vertrouw maar dat het kan. Stop, rust eens uit, ga herstellen, ga spelen en leven, dit wat je nu doet heeft niets met leven te maken. Stop nu en niet later! Dat later komt nooit, het zal steeds opnieuw later zijn en nooit nu. Kom maar bij mij, kom maar.’ Zachtjes wieg ik haar heen en weer. Ze merkt het niet en gaat door met waar ze mee bezig is. Wat loopt daar toch over haar rug? Ik probeer de brede, bruine, grofkorrelige streep aan te raken die van haar schouderblad naar de linkerhersenhelft loopt. Het lukt niet. Hoe is het mogelijk dat zoiets duidelijk zichtbaars niet zichtbaar is op een foto? Dit moesten artsen kunnen zien, dan is het afgelopen met die onzin van wat niet aangetoond kan worden, bestaat niet. En verzekeraars die hun klanten daarom niets uitkeren zouden ook eens een glaasje ayahuasca moeten drinken. Whiplash bestaat niet? Dames en heren medici en verzekeraars, komt u maar eens kijken! Het beeld ebt weg en in grote vaart marcheren er rupsachtige wezens door de cellen van mijn lichaam. Ze zijn goudgroen en bestaan uit allemaal vierkantjes. Elk vierkantje heeft een zwarte stip. Het is net een goed gedrild leger dat in strakke, aaneengesloten lange rijen en

met een ongelooflijke snelheid door mijn cellen rond marcheert. Het dringt plotseling tot me door dat het de parasieten zijn die de ziekte van Lyme veroorzaken. Wel verdorie, zie je wel, ik had gelijk, daarom ben ik zo moe, het is helemaal nog niet genezen. Gefascineerd blijf ik kijken naar de rijen en rijen goudgele wezentjes die voorbij komen.

Plotseling dobber ik in een prachtig bassin. Ik kijk om me heen en zie allemaal bloemen drijven, de een nog mooier dan de andere. Ik lig op mijn rug en voel dat ik word gedragen door een liefdevolle energie. Dan ebben langzaam de beelden weg en val ik in slaap.

Op de terugweg in de trein houdt Bas mij de anderhalf uur durende reis naar huis nog steeds gezelschap. Ik moet er niet aan denken dat alles zich nog eens zal herhalen. Inmiddels is het mij wel duidelijk dat ik met de manier waarop ik Bas uit mijn leven heb gezet geen vrede heb. Ik kijk uit het raam en probeer mijn gedachten ergens anders op te richten en zo het stemmetje dat me aanzet om er iets aan te doen het zwijgen op te leggen. Het lukt me niet.

Thuisgekomen pak ik mijn laptop en schrijf een bericht met excuses aan Bas.

‘Laat dit naar vrede leiden,’ bid ik en druk op verzenden.

Hoofdstuk 2

Een pijnlijke herinnering en in een boek gerold

De nacht kruipt langzaam voorbij, zoals al vele nachten hiervoor. Door een kier van de gordijnen zie ik de sikkels van de maan. Een mug zoemt om mijn hoofd, als hij in mijn oor en vervolgens in mijn neus vliegt, ontploft ik bijna. Ik zie het op mijn wekker een uur, twee uur en drie uur worden. Om moedeloos van te worden. Ik keer mij maar weer eens op mijn andere zij. Dan parkeer mijn auto, bel aan en sta even later in de gang van een piepklein huisje. Ik ga op een stoel in de gang zitten wachten. Binnen hoor ik de stem van Bas en die van een vrouw. Vast een van zijn dochters. De deur gaat open. Bas stapt gekleed in een oude versleten ochtendjas de gang in. Ik zie dat hij net uit bed is gestapt. Plotseling weet ik dat de stem niet van een van zijn dochters is maar van een andere vrouw. Bas ziet er afgetoed en grauwt uit. Hij lijkt ook stukken ouder en magerder en helemaal niet blij om mij te zien. Ik begrijp er niets van, hij heeft me toch uitgenodigd?

Met een ruk schiet ik in mijn bed overeind. Ik laat de beelden nog een keer aan me voorbij trekken en vraag me af of ik wel goed bezig ben. Was het niet beter geweest om niets meer van me te laten horen? Heb ik wel goed begrepen wat de indiaan bedoelde? Ik weet het niet meer. Bas heeft een klein huisje, dat betekent vast dat hij innerlijk niet veel ruimte heeft en zeker geen ruimte voor mij. En waarom ziet Bas er ouder en magerder uit in mijn droom?

‘Mijn hemel Joy, sukkel die je bent.’ Ik voel een bloes opkomen. ‘Luister nu eens naar wat je zelf zei tijdens de zielenreis: “hij volgt mij als mijn eigen schaduw!” Hij vertegenwoordigt je

schaduw en je schaduw is je angst.' Nog steeds met het schaamrood op mijn kaken denk ik aan mijn grote angst om verlaten te worden, om volkomen alleen door het leven te moeten, om door niemand ooit meer begeerd te worden, eenzaam te sterven en pas weken of zelfs maanden later gevonden te worden in een staat van verregaande ontbinding. Ik zie de mensen van de GGD met monddoeken voor mijn lijk weghalen terwijl de walging op hun gezichten staat. En die versleten ochtendjas, dat ouder en magerder zijn, is toch ook duidelijk. De situatie is versleten. Ik knik. Dat is wat de indiaan me duidelijk probeerde te maken: Bas spiegelt mijn angst en die angst staat een gelukkige relatie in de weg. Meer niet! Wat nu? Mijn bericht is weg. Ik kan dus niets anders doen dan meegaan in wat ik zelf heb gecreëerd.

's Ochtends check ik met bonzend hart mijn mailbox. Geen antwoord van Bas. Verdorie.

'Joy, houd hier mee op, je lekt energie die je beter kunt gebruiken. Bas is je man niet punt uit.' Maar als ik toch weet dat Bas mijn man niet is, waarom maak ik me dan druk over zijn antwoord? Dat weet ik best: ik heb een ongelooflijke mooie ervaring met hem gedeeld, daarom kan ik hem niet loslaten.

Ik denk terug aan een zondagochtend, inmiddels alweer een half jaar geleden en zie weer voor me hoe hij en ik in een totale versmelting lagen terwijl de zon op een betoverende manier over onze lichamen streek. Af en toe vielen we in slaap om vervolgens weer wakker te worden. Ik keek naar Bas en voelde me overstroomd van liefde, ik voelde me vervuld alsof ik alles had gekregen wat ik in mijn leven wenste. Nog nooit eerder had ik dit beleefd, ook niet met mijn twee echtgenoten. Eindelijk begreep ik wat er werd bedoeld met je vervuld voelen in de liefde. Maar op het toppunt van mijn geluksgevoel ontwaarde ik iets in de ogen van Bas en keek hem vragend aan.

‘Verlies je je niet in mij?’ vroeg hij. Als een film trekt wat er volgde aan me voorbij. Met een ruk trok ik me terug en schoof naar de rand van het bed. Mijn hart ging als een razende tekeer en tranen sprongen in mijn ogen. Snel gleed ik uit bed, niet bij machte nog een woord uit te brengen. Zittend op het toilet schoot de ene gedachte na de andere dor mijn hoofd. Ik wilde weg maar kon nog niet geloven dat er een zo groot verschil in beleving kon bestaan.

‘Joy, wil je een ei bij het ontbijt?’

Even zei ik niets. ‘Je doet maar,’ zei ik.

‘Is er wat?’ vroeg Bas.

‘Welnee, wat zou er zijn.’ Ik hoorde Bas weglopen en zette de douche aan. Ik bleef er net zo lang onder staan tot ik me in staat voelde Bas weer aan te kijken.

‘Ha, daar ben je eindelijk,’ zei Bas, toen ik aan tafel schoof. Hij vouwde de krant op en pakte een broodje. ‘Zullen we zo een eind gaan lopen? Het is zulk prachtig weer.’

‘Nee,’ antwoordde ik, ‘ik ga naar huis.’

‘Wat heb je?’

‘Wat ik heb? Pijn, dat heb ik.’

‘Waarvan?’

‘Van jouw botheid.’

‘Wat is dat voor belachelijks?’ vroeg Bas.

‘Belachelijks? Noem jij het belachelijk als een vrouw zich rot schrikt van de opmerking: “verlies je je niet in mij,” als ze zich net totaal aan je heeft overgegeven en vervolgens van jou een bak koud water over zich heen krijgt door een stupide opmerking? Allemachtig Bas.’

‘Joy, je weet hoe ik in deze relatie sta. Ik heb net een huwelijk van vijfentwintig jaar achter de rug. Ik wil niet meteen weer aan iemand vastzitten. Dat weet je heel goed.’

‘Dat is heel wat anders. Ik weet dat je dat niet wilt. Daar vraag ik toch ook niet om?’

‘Ik zag hoe je naar mij keek,’ zei Bas, ‘dan weet ik hoe laat het is.’

‘Bas, je bent een idioot. Je speelt met vuur en begrijpt er geen klap van. Ik ga weg.’

‘Dat is jammer. Maar zoals je wilt hoor. Je gaat maar.’

Het werd zwart voor mijn ogen. Ik pakte het eerste het beste van de tafel en smet het met een klap op de grond. Het bordje spatte in honderd stukken uit elkaar.

‘Klootzak,’ riep ik, stond op en gooide de deur met een klap achter me dicht.

Mijn hart gaat opnieuw als een razende tekeer. Ik probeer de herinnering weer van me af te schudden. Dagen verstrijken maar Bas reageert niet op mijn bericht. Na vier dagen ebt de spanning daarover weg.

Ik ben bezig de rommel in de woonkamer op te ruimen. Af en toe zie ik flarden terug van mijn zielenreis. Ik herinner me gelezen te hebben dat ayahuasca soms weken doorwerkt. Als de rommel is opgeruimd en ik net wil gaan stofzuigen, staat plotseling de indiaan voor mijn neus. Ik blijf stokstijf staan en staar naar zijn indrukwekkende gestalte. Hij zegt niets en kijkt me alleen maar aan. Hij hoeft ook niets te zeggen, zijn hele wezen spreekt. Het is alsof alles wat hij me wil vertellen in me wordt gegoten. De werkelijkheid verandert op slag. Ik zie de indiaan een levensgroot boek pakken. Voordat ik het weet lig ik er plat op de grond in gerold, als de vulling van een loempia. Ik zie niets meer. Na veel geworstel lukt het mij om op te staan. Ik durf geen stap te verzetten uit angst ergens tegenaan te botsen. Ik blijf stil staan tot het boek langzaam doorzichtig wordt. De indiaan is nergens meer te bekennen. Voorzichtig zet ik een paar passen. Bij elke

stap deint het boek mee. Ik probeer de tekst in het boek te lezen, maar ik zie slechts een paar vage strepen. Met het boek om mij heen deinend loop ik voorzichtig door de kamer. Ik begrijp dat het een boodschap moet bevatten, maar welke? Dan begint het me te dagen, op hetzelfde moment verschijnt opnieuw de indrukwekkende gestalte. De indiaan kijkt me indringend aan, zijn blik pint de mijne vast. 'Schrijf je verhaal, je zult jezelf beter begrijpen en wie weet hebben anderen er ook iets aan.'

Weer is hij verdwenen. Dan dringt het tot mij door wat hij me nog meer wilde laten weten tijdens de zielenreis. Niet alleen mijn contact met mannen is niet wat het wezen moet, maar ook het evenwicht in mijzelf tussen het mannelijke en vrouwelijke laat zeer te wensen over. Ik ben teveel gericht op de buitenwereld, mijn mannelijke kant is daarom niet verbonden met mijn eigen innerlijke wereld, mijn vrouwelijke kant. Ik hecht te veel belang aan het oordeel en de verwachtingen van anderen. De indiaan bedoelde dat ik te veel vanuit mijn hoofd leef en daardoor mijn vrouwelijke kwaliteiten verwaarloos, waardoor ik niet naar mijn hart kan luisteren en mijn intuïtie smoor. Weer fietst Bas door alles heen en ik weet niet meer wat ik ervan moet denken. Is hij dan toch de man?

Opeens schieten me de woorden van Maria – een paragnost en medium waar ik af en toe naar toe ga om mijn hoop weer op te laden - mij te binnen. 'Je ontmoet binnenkort een man die op je levenspad hoort maar er niet lang zal blijven. Hij is goed omdat hij je voor jezelf leert kiezen. Jij brengt hem ook een boodschap, alleen zal hij die niet begrijpen in de tijd dat jullie samen zijn. Pas jaren later als jij op je plaats van bestemming bent aangekomen begrijpt hij wat je hem wilde zeggen. Hij zal dan opnieuw contact met je zoeken. Hij zal spijt voelen. Hij zal een eindje alleen moeten lopen. Ga hem niet redden. Hij komt er wel.'

Bas hoort dus op mijn pad. Maar niet voor lang. Bas is niet mijn man, ook dat heeft Maria mij toen verteld. 'Jouw man ken je al. Je hebt al eens met hem te maken gehad. Je zult hem opnieuw ontmoeten door jouw werk of door het zijne.' Ik was het vergeten, ik hoef mij om Bas dus niet druk te maken. Ik heb mijn excuses aangeboden, klaar is Kees. Maar mijn drammerige stemmetje klinkt niet tevreden. Het wil een reactie van Bas. Als er na vijf dagen antwoord komt, ben ik diep teleurgesteld.

Joy, ik heb geen enkele behoefte aan contact. Ik wil niets met jouw emoties te maken hebben. Mijn gevoel zegt me bovendien grote afstand van je te houden, ik wil geen nieuwe drama's in mijn leven. Ik ben net gescheiden. Wanneer er toch opnieuw contact komt, zul je mijn leefstijl dienen te respecteren.

Bas

Niets over het feit dat ik mijn excuses aanbood! En wat een vreemde laatste zin. Ik lees zijn bericht een paar keer en begrijp er niets van. Bijna vergeet ik wat de aanleiding was, om opnieuw contact te zoeken. Ineens ben ik er klaar mee en klap mijn laptop dicht.

Hoofdstuk 3

Over communicerende vaten

Op het laatste nippertje stap ik de zaal binnen waar een workshop met een channeling wordt gehouden over *‘Werk en Spiritualiteit.’* Met het zweet op mijn rug plof ik op de enige lege stoel. De twee begeleiders, een vrouw en een man, zitten voor op het podium en knikken me vriendelijk toe. Als ik zit gaat de deur van de zaal dicht.

‘Ook in werk speelt dualiteit een rol,’ hoor ik een van de begeleiders even later zeggen. ‘Werk is een vorm die de ziel, de spirit, nodig heeft om iets van zichzelf te ervaren op Aarde. Net zoals elke energie een vorm nodig heeft, een man een vrouw en de dag niet zonder nacht kan om gekend te worden.’

Dat begint veelbelovend, zo heb ik er nog niet naar gekeken. Wie weet krijg ik hier antwoord op mijn vraag hoe ik uit mijn benarde positie kan komen.

‘Daarom,’ zo gaat de begeleidster verder, ‘worden zoveel mensen overspannen door hun werk. Hun hart en hun ziel herkennen zich niet in de vorm die het werk biedt en reageren met innerlijke onrust als signaal. Als werk in overeenstemming is met de ziel, kun je spreken van zichtbaar gemaakte liefde, zoals Kahlil Gibran het zo mooi verwoordt in zijn beroemde boek *De Profeet*. Daarvoor is het nodig in balans te zijn, het mannelijke en vrouwelijke in evenwicht te laten zijn’ – ja, daar was het weer – ‘ratio en intuïtie in evenwicht te brengen, evenals deskundigheid en betrokkenheid.’

De tweede begeleider neemt het over. ‘Ik wil jullie vragen je ogen te sluiten en je mee te laten nemen tijdens een geleide meditatie. Stel je voor dat je in een sprookjesachtige omgeving

loopt. Bijvoorbeeld een bos met de meest prachtige bloemen, bomen en struiken. Je wandelt door dit bos, je hoort de vogels fluiten, de vliegen zoemen en de zon schijnt op je huid. Kijk om je heen, wat zie je allemaal? Voel je de warmte van de zon, hoor je de geluiden van de vogels en het zoemen van de vliegen? Word je bewust van de gedachten en wensen die nu in je leven. Benoem ze voor jezelf.'

De verlangens en de informatie stromen bij me naar binnen. Ik weet nu heel zeker dat ik moet stoppen met werken. Geen nieuwe contracten meer, geen nieuwe opdrachtgevers meer. Mijn lichaam schreeuwt om rust. Het idee alleen al maakt me blij. In een flits zie ik opnieuw de bruine baan die naar mijn hoofd loopt, die ik ook tijdens mijn zielenreis heb gezien, maar ook het boek waar de indiaan me in rolde en waar ik geen aandacht meer aan heb besteed. De begeleider beëindigt de meditatie. 'Ik wil voorstellen om even te pauzeren. Over een kwartier gaat mijn collega verder met channels en zal ze contact maken met Jeshua, die de meesten van jullie beter kennen als Jezus. Jullie kunnen hem via haar vragen stellen.'

Enthousiast bij dit idee, sta ik op om koffie te halen. Te midden van al die mensen voel ik me net een eiland. Ik kan mijzelf er niet toe zetten om met iemand een gesprek aan te knopen. Ik ben te moe.

'Volgens mij is iedereen weer terug en kunnen we verder gaan. Ik vraag jullie mij de gelegenheid te geven om contact te maken met Jeshua.'

Er valt een diepe stilte. Ik kijk gespannen naar de begeleidster die met gesloten ogen stil op haar stoel zit.

'Wie wil beginnen?' Het blijft stil, niemand reageert. Ik wacht nog even terwijl ik om me heen kijk, geen enkele hand gaat omhoog. Ik steek mijn hand op.

‘Zeg het maar,’ zegt de begeleidster.

‘Hoe maak ik de overstap van oud werk naar nieuw werk? Ik heb geld nodig, dus blijf ik werk doen waarvan de bezieling weg is. Ik voel me ook ontzettend moe, ik heb last van de gevolgen van een auto-ongeval van een paar jaar geleden en van de restanten van de ziekte van Lyme. Het oude werk kost me te veel energie, zoveel zelfs dat ik niets meer overhoud om mijn nieuwe werk echt te ontwikkelen. Ik wil schrijven, maar schrijven brengt meestal niet meteen of helemaal geen geld in het laatje.’

Het is even stil terwijl de begeleidster contact maakt. Al vrij snel begint ze te channelen.

‘Het oude en het nieuwe zijn net communicerende vaten. Gaat je energie naar het oude, dan trekt de energie bij het nieuwe weg waardoor het nieuwe zich niet kan ontplooien. Doorvoel eerst diep van binnen wat het betekent om zoveel energie in het oude werk kwijt te raken. Daarmee creëer je de innerlijke bereidheid om het los te laten. Je hebt angst dat je niet voldoende geld zult hebben. Weet dat er genoeg geld voor je is. Het neerzetten van het nieuwe werk is het neerzetten van jezelf. Durf los te laten. Alleen als je de sprong in het diepe waagt kun je tot nieuwe ervaringen komen, dan kan het creatieve echt een plaats in je leven krijgen. De tijd hiervoor is gekomen. Heb vertrouwen dat het universum je steunt zodra je definitief loslaat. Je geeft dan de kosmos de kans je te hulp te schieten. Vasthouden aan het oude is de stroom stoppen. Je hebt iets te geven aan de wereld. Het komt van heel diep. Dat is ook het stuk dat wankelt omdat je jezelf afvraagt of je wel zo groot bent om dat te gaan doen. Het proces is gaande, ga mee in de stroom. Zeg er echt ja tegen, dan komen de dingen naar je toe. Dat wat je doet wankelen is heel oud. Je hebt veel verdriet van anderen op je genomen. Dat is gaan mee resoneren met je. Van nature ben je een sjamaan, een lichtwerker, je voelt veel aan, maar je maakt geen onderscheid in

dat wat van jou is en wat van anderen. Het is nodig om onderscheid te maken en dat wat niet van jou is, door je heen te laten stromen, maar ook weer uit je weg te laten gaan. Door dat niet te doen, neem je leed op je dat niet bij je hoort, dan verlies jij je slagvaardigheid en je durf. Het lijkt dan ook alsof je niet blij mag zijn als anderen het zwaar hebben. Op je nemen van energieën van anderen geeft ook verwarring bij je. Je weet dan niet meer wat jouw wensen en verlangens zijn en wat van een ander is. Je lijkt op twee benen te hinken, alsof je niet zeker weet of je de weg van de vreugde mag volgen. Een deel van je voelt heel erg mee met de hartenergie en met de creativiteit die je in je hebt. Daarnaast zijn er oude stukjes die je ineen doen krimpen en doen aarzelen. Dat maakt dat de situatie van de communicerende vaten ontstaat. Maar er is nu een steeds sterker wordend verlangen om je zaken anders te gaan doen. Dat wat echt van jou is eist je meer en meer op. Stop daar je energie in. Dat wat echt bij je hoort heeft het onafhankelijke dat je nodig hebt om te zijn wie je in wezen bent.'

De rest van de dag gaat snel voorbij. De hele weg naar huis blijven de woorden van Jeshua nagalmen en maken me afwisselend blij en bang. Het is tijd voor het nieuwe, laat los. En waar heb ik toch eerder gehoord dat ik een lichtwerker ben? Oh wacht eens, dat kwam ook van Maria. Als een echo uit het verleden klinkt de stem van Maria.

'Je krijgt de waarschuwing onderscheid te maken tussen wat goed voor je is en wat niet. Kies eens echt. Vooral met betrekking tot je werk en je relaties met mannen. Je bent op Aarde gekomen om de goddelijke liefde te ervaren in een relatie. Ga niet voor minder, denk daaraan. Daarvoor zul je wel eerst met jezelf in harmonie moeten komen, met je mannelijke en vrouwelijke kant. Je bent een lichtwerker, weet je dat wel?'

Hoofdstuk 4

Raad vragen aan Maria

Dagen zingt het in mijn hoofd, laat maar los, laat maar los. Hoe? Opdrachtgevers bellen en zeggen: 'ik stop?' En dan? Een lege bankrekening? Nee, ik moet er niet aan denken, voorlopig werk ik door. Als ik 's ochtends in de spiegel kijk, wil ik het liefst weer naar mijn bed. Angst jaagt me naar mijn werk. Als ik 's avonds weer bij mijn voordeur sta, herinner ik me zelden hoe ik daar ben gekomen. Nacht na nacht droom ik alles aan elkaar.

'Angsthaas,' scheld ik mezelf uit als ik mijn restanten in de spiegel bekijk, 'je kunt hooguit failliet gaan en dat doen er wel meer.' Het idee alleen al.

'Maar je hebt toch gezien hoe ziek je bent tijdens die zielenreis,' zegt Sofia, mijn beste vriendin, op een avond als ik bij haar mijn hart uitstort. 'Mens, waag het erop. Er is altijd nog zoiets als een sociale dienst.'

'In de bijstand? Van mijn leven niet.'

'Dan moet je het zelf maar weten, maar de sociale dienst lijkt mij beter dan je gezondheid verder naar de knoppen helpen.'

'Ik ga nog een keer naar Maria.'

'Kind doe toch eens iets wat elk gezond denkend mens zou doen: ga terug naar je huisarts,' zegt Sofia.

'Wat heb ik daar nog te zoeken? Ik heb het hele medische circus al gehad. Moet dat nog een keer? Moet ik zo iemand worden, die telkens weer aan het bureau van de huisarts zit te mekkeren: "dokter, ik voel me niet goed, dokter wat moet ik doen?"' Gatver Sofia, nee, dank je wel. Ik zoek het zelf wel uit.'